

## [Einer-Jensen.]

Mangel paa Arbejdskraft i Landbruget i Dag, men ogsaa Spørgsmaalet om de Arbejdsvilkaar, man byder Arbejderne ude paa Landet, de Boligforhold, man byder Arbejderne, alt dette vil blive taget op til Undersøgelse i en Kommission, men derudover ogsaa Problemet angaaende Arbejdskraften i de kommende Aar for Landbruget. Hvis jeg ikke husker forkert, vil det Antal unge Mennesker, der bliver til Raadighed i 10-Aaret fra 1940 til 1950, blive henimod 50 000 mindre end nu. Her er altsaa et Spørgsmaal, der stadig ligger for; det vil blive undersøgt i denne Kommission, og jeg haaber, at vi skal kunne naa til et Forslag der, der aabner Mulighed for at imødegaa den Mangel paa Ungdom, der vil blive i disse Aar. Til det ærede Medlem, der hævdede, at der her nok var Tale om en Forsikring, men ikke en saadan, hvorved man kunde sikre sig en bestemt Ydelse som f. Eks. ved en Livsforsikring, maa jeg sige: Jo, det er en Forsikring, hvortil der indbetales 30 Mill. Kr. om Aaret, og man sikrer sig derved Ret til at faa Understøttelse, naar man er arbejdsløs og ikke kan faa anvist Arbejde. Det, Venstre nu vil, er, at der vilkaarligt kan siges, at der er Mangel paa Arbejdskraft, uden at der kan paavises, hvor Mangelen er, og om den er der; blot Talen om den er tilstrækkelig til at fratage de forsikrede Understøttelsen. Det er et helt nyt Princip.

Det ærede Medlem har naturligvis Ret i, at Venstre har, naar som helst det ønsker det, Ret til at søge Loven ændret. Jeg gjorde blot opmærksom paa, at den Udformning, Loven har paa det Omraade, vi diskuterer her, var der Enighed om i 1932. Det ærede Medlem har virkelig ikke overbevist mig om, at der er sket saa væsentlige Ændringer, at der nu vilde være Grund til at gaa bort fra Forsikringsprincippet og over paa det nye Princip bare at betale uden at have Mulighed for at kunne faa Understøttelse.

**Strøm:** I Anledning af de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen knyttede til de Udtalelser, jeg var kommet med angaaende Loven om mellemkommunal Refusion for visse Arbejdsydelser, vil jeg gerne sige, at det ærede Medlem maa jo erindre, at naar der her er Tale om, at arbejdsløse kan faa nogen Beskæftigelse, maa der vel ogsaa være Tale om — det har i hvert Fald været det, der har været drøftet i det Udvalg, der har beskæftiget sig med Spørgsmaalene —, at

Ogsaa de arbejdsløse kan faa noget bedre Levebetingelser, end de har. Nu vil det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen sige, at  $33\frac{1}{3}$  pCt. over det, som kan oppebæres i Henhold til Forsorgslovens § 297, er bedre end det, de har, og det kan man jo ikke diskutere, men noget andet er, at disse Beløb, som det ærede Medlem mener vil skabe bedre Levebetingelser for de arbejdsløse, vil for de arbejdsløse i Købstæderne dreje sig om 24 Kr. om Ugen for gifte og 16 Kr. om Ugen for ugifte, og hvis det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen mener, at de arbejdsløse, der lever i en Købstad, derved kan faa bedre Levebetingelser, saa ved det ærede Medlem ikke noget om, hvordan Forholdene er paa disse Omraader.

Angaaende Refusionen saa er det saadan, at hvor der er Tale om ensartede Udgifter, skal jeg gerne medvirke til, at der ogsaa bliver ensartet Refusion. Det er det, som vi har tilstræbt ved denne Lovgivning, hvor vi har sagt, at der maa betales ensartet Løn for de Arbejder, der her er Tale om, hvad enten det drejer sig om Landkommuner, Købstadkommuner eller København, fordi der normalt for disse Arbejder vil gælde en Landsoverenskomst. Det er derfor, der er indført den Bestemmelse, ensartet for alle Kommunerne, at de kan faa en vis Del af Arbejdslønnen med ind under mellemkommunal Refusion. Nu vil de ærede Medlemmer altsaa foreslaa, at Kommunerne, Landkommunerne, Købstadkommunerne og København, kun maa betale, hvad der kan være Tale om efter § 297 plus  $33\frac{1}{3}$  pCt. Men de paagældende Sæts'er er jo forskellige i Landkommunerne, i Købstadkommunerne og i København, og som Følge deraf bliver Resultatet af Venstres Forslag efter min Formening, at Kommunerne skal betale ensartet Løn for Arbejdet, men ikke kan opnaa ensartet Refusion. Det, sagde jeg, var en Uretfærdighed mod Landkommunerne, en Uretfærdighed, som ikke findes i den Lov, vi har for Tiden, og hvorfor skulde vi medvirke til at gøre det mere uretfærdigt for Landkommunerne, end det ærede Medlem maa ske synes det er?

Jeg finder det ogsaa uretfærdigt, at Arbejderne og Arbejdsgivernes Organisationer, der nu har Repræsentation i Amtsnævnet, skal miste denne Repræsentation. Det er dog i stor Udstrækning baade Arbejdsgivere og Arbejdere, der har at gøre med de Loves Administration, som der er Tale om, da Arbejderne ogsaa vedkommer dem.

Ud fra disse Betragtninger har jeg til-